

Sygn. akt **II AKa 216/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak (spr.)
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r. sprawy

D. D.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt III K 78/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym.

Małgorzata Jankowska Piotr Brodniak Stanisław Stankiewicz

Sygn. akt II AKa 216/15

UZASADNIENIE

D. D. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 maja 2014r w sprawie III K 7/12 za czyn:

1. z art. 258 § 1 kk, popełniony w okresie od początku 2005 r. do 08 kwietnia 2010 r., za który orzeczono karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

2. z art. 65 § 1 kks w zb. art. 91 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 kks, popełniony w okresie od początku 2005 r. do 08 kwietnia 2010 r., za który wymierzono kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny 150 stawek dziennych po 200 złotych,

3. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 65 § 3 kks w zb. z art. 91 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, popełniony w dniu 24 lutego 2011 r., za który wymierzono karę grzywny 30 stawek dziennych po 200 złotych,

za które wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby i karę łączną grzywny 170 stawek dziennych po 200 złotych.

II. Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 17 czerwca 2014 r. w sprawie II K 3/13 za czyn z art. 54 § 1 i 2 kks w zb. z art. 65 § 1 i 3 kks w zb. z art. 91 § 1 i 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks., popełniony w okresie od kwietnia 2010 r. do 01 grudnia 2010 r., za który wymierzono karę grzywny 200 stawek dziennych po 65 złotych.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku z dnia 30 czerwca 2015 r., wydanym w sprawie III K 78/15, na podstawie art. 39 § 1 kks, połączył kary grzywny orzeczone wobec D. D. za czyny opisane w punkcie I podpunkcie 2 i 3 oraz w punkcie II i orzekł wobec skazanego karę łączną grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 150 złotych.

Na podstawie art. 577 kpk, Sąd Okręgowy zaliczył na poczet kary łącznej grzywny okres od 25 lutego 2011 r. do 26 lutego 2011 r.

Na podstawie art. 576 § 1 kpk, stwierdził, że orzeczenia wymienione w części wstępnej wyroku podlegają odrębnemu wykonaniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o wydatkach związanych z przeprowadzonym postępowaniem.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca D. D. i zarzucił mu rażąca niewspółmierność kary poprzez wymierzenie skazanemu D. D. kary łącznej grzywny nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary łącznej grzywny.

Formułując ten zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie skazanemu D. D. kary łącznej grzywny przy zastosowaniu zasady absorpcji oraz obniżenie stawki dziennej grzywny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Dokonując takiej oceny skargi na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż w realiach analizowanej sprawy, dwa czyny objęte wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt III K 7/12 oraz czyn, którego dotyczy wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 3/13 tworzą realny zbieg przestępstw, a jego istnienie daje z kolei asumpt do wydania, w zakresie kary grzywny, wyroku łącznego. Jednocześnie, w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, Sąd pierwszej instancji bezbłędnie i wyczerpująco wskazał, zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe uwarunkowania charakteryzujące te przestępstwa, a na podstawie tej charakterystyki sformułował jak najbardziej poprawne wnioski. Wyrażając ów pogląd, należy więc jedynie powtórzyć za Sądem orzekającym, że związki podmiotowo - przedmiotowe istniejące pomiędzy wspomnianymi przestępstwami, są bliskie. Równie bliskie są także występujące między tymi przestępstwami odstępy czasowe. Obok tych, przytoczonych elementów trzeba jednak zwrócić uwagę na to, co w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zaakcentował Sąd Okręgowy, a mianowicie, że wszystkie przypisane skazanemu przestępstwa zmaterializowały się na rozległej, bo ponad sześćioletniej przestrzeni czasowej. Innymi więc słowy, okres przestępczej działalności D. D., znamionujący się kolejno popełnianymi przestępstwami był bez wątpienia długi. Natomiast bez wpływu na taką jego ocenę pozostaje uwaga skarżącego, „(...) że w całym tym okresie nie zapadł żaden wyrok wobec skazanego i w konsekwencji nie mogło zaistnieć działanie wychowawcze kary, które mogłoby ukrócić działania skazanego”. Tego rodzaju konstatacja sformułowana przez apelującego nie zmienia bowiem, bo z oczywistych względów zmienić nie może, obiektywnie istniejącego i co najważniejsze, stwierdzonego już

prawomocnymi wyrokami, faktu, że okres bezprawnej działalności skazanego był długi. Wystąpienie tej okoliczności, przy jednoczesnym uwzględnieniu tych, wymienionych powyżej, zdaniem Sądu odwoławczego, sprawia, że orzeczona wobec skazanego kara łączna 300 stawek dziennych grzywny, będąca egzemplifikacją zastosowanej przez Sąd orzekający zasady asperacji, jest karą sprawiedliwą i wyważoną. Taki sam charakter posiada również określona na poziomie 150 złotych wysokość jednej stawki dziennej. Rację ma bowiem Sąd Okręgowy stwierdzając, że D. D. jest młodym, zdolnym do podjęcia pracy zarobkowej, mężczyzną. Co więcej, z wywiadu środowiskowego (k.62-64) wynika, że taką pracę wykonuje i co prawda, z przyczyn obiektywnych, nie zdołano ustalić jakie dochody uzyskuje, to jednak nie zmienia to faktu, że uiszczenie przez skazanego kary grzywny określonej w zaskarżonym wyroku pozostaje w granicach jego możliwości zarobkowych. O słuszności tej tezy przekonuje również inna informacja zawarta w wywiadzie środowiskowym, a mianowicie, że D. D. nie utrzymuje żadnego kontaktu ze swoją byłą żoną oraz córką i nie partycypuje w kosztach ich utrzymania. Co prawda, jak trafnie zauważa to apelujący, w przypadku dziecka, na skazanym ciąży ustawy obowiązek ponoszenia wspomnianych kosztów, tyle tylko, że D. D. obowiązkowi tego w rzeczywistości nie realizuje.

Reasumując, stwierdzić więc należy, że orzeczona wobec skazanego kara łączna grzywny jest sprawiedliwa i wyważona, a taki jej charakter sprawia, że nie jest ona dotknięta uchybieniem, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

Natomiast odnosząc się do uwag skarżącego, które to nie zostały ujęte w formie konkretnego zarzutu, a które to dotyczą sposobu w jaki Sąd Okręgowy zredagował część wstępną zaskarżonego wyroku, to oczywiście nie sposób nie zauważyć, że w owej części nie wskazano wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II AKA 260/14, którym to, między innymi, w zakresie kar grzywny, został zmieniony wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt III K 7/12. Podkreślić jednak należy, że kary wymienione w punkcie I komparycji kwestionowanego orzeczenia są tymi karami, które w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. określił Sąd Apelacyjny w Szczecinie. Dodać też trzeba, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd meriti precyzyjnie wskazał wyroki Sądów odwoławczych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt II AKA 260/14 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt VI Ka 319/14), które to modyfikowały rozstrzygnięcia wyrażone w wyrokach jednostkowych. W tej sytuacji nie ulega więc wątpliwości, co zresztą w uzasadnieniu apelacji przyznaje sam skarżący, że mankament, o którym mowa powyżej, nie miał absolutnie żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Mając na uwadze stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe D. D., Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwolnienia go z obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym. Zasądając je od skazanego, Sąd Apelacyjny kierował się zaś treścią art. 636 § 1 kpk.